

Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên (3)

6. Không Hẹn Mà...

Hơn tháng qua, Minh không còn đi đề lô cho tiểu đoàn nữa, Anh được bổ nhiệm qua Đại Đội 9 Trinh Sát! Tình hình chiến trường gia tăng cường độ! Nên mỗi tiểu đoàn bộ binh có được hai toán tiền sát! Và mỗi trung đoàn bộ binh có một đại đội trinh sát riêng và cũng được tăng cường một toán đề lô! Đơn vị trinh sát không phải thường xuyên trực chiến! Nhiệm vụ chính là thăm dò, thám thính và... dzọt!

Đại đội trưởng Trinh Sát 9 là trung úy Hải, xuất thân từ Thiếu Sinh Quân! Nghe nói anh sắp rửa lon đại úy sau trận Tân Cảnh vừa qua! Hải đẹp trai lắm, dù đánh giặc phong trần, nhưng nước da anh vẫn trắng như thư sinh! Gương mặt hơi xương, lúc nào miệng vẫn sẵn

sàng cười, nhưng mỗi lần quyết định ban lệnh, thì anh rất rõ ràng và cương quyết! Đại đội phó là thiếu úy Thuận, trước Minh bốn, năm khóa gì đó! Cũng chịu mài đánh đá! Thuận quê ở Bến Tre, đã có vợ và có biệt tài về mưu sinh thoát hiểm, nên mỗi khi đóng quân, anh thường hay làm bày sẵn thú kiếm mồi về nhậu!

Minh theo trinh sát học hỏi được rất nhiều xảo thuật hành quân, bố phòng! Nào là khi đóng quân, hầm đào ra sao, căng võng nhắm hướng thế nào... Ba lô súng đạn vào đêm phải gát trên miệng hầm sao cho khi khẩn cấp thì vớ ngay là sẵn sàng... Cũng như những xảo thuật nhận diện trong đêm! Địa bàn hoạt động của trung đoàn 9 nằm trong khu rừng rậm ngút ngàn, nên có nhiều gỗ mục! Loại gỗ mục này có chất lân tinh, nên khi đêm tối thì nó sẽ phát ra ánh sáng! Thuận bày cho đàn em vắt nó vào ba lô, cũng như cắm lên giầy ba chạc để dễ dàng nhận diện nhau trong lúc dạ hành!...v.v...

Hôm nay đơn vị chỉ thả toán lùng đường di chuyển của tụi giao liên dọc con sông Rạch Bắp. Đại đội còn lại, nằm ứng chiến và ... phè! Tháng bảy mưa ngâu, nhưng vùng trời Lai Khê chỉ âm vang mưa đạn pháo! Tự lúc nào, Minh cảm thấy dửng dưng và quen thuộc với chiến trận này rồi! Cái nét rụt rè thư sinh ngày xưa đã biến mất, anh không còn thời giờ ôm mộng để mơ về một hoài bão xa xôi nào nữa, ngoài trách nhiệm hằng ngày của một gã lính trận! Nếu bây giờ phải cân đôi bên: tình yêu và trách nhiệm, thì Minh vẫn thấy trách nhiệm là nặng hơn! Không phải anh muốn thần tượng hóa thân phận của mình! Nhưng đó là sự thật! Sự sống và an toàn của anh bây giờ là do bạn bè đồng ngũ của mình gìn giữ cho. Ai dám đem sinh mạng mình để che chở cho bạn đây? Ai dám thức trắng đêm để canh chừng an nguy của người chung quanh đây? Chiến tranh không mang một chân lý nào cả. Chân lý chỉ thuộc về con người.

Đang nằm võng đu đưa miên mang suy nghĩ chuyện đời, thì Lộc hấp tấp hỗn hển thở báo:

- Ông thầy, ra chợ Bến Cát coi ông Điền kia ... ông say, rồi đòi cửa đôi lựu đạn với Quân Cảnh đó!

Minh bàng hoàng ngồi bật dậy từ trên võng, vói tay chụp lấy giầy ba chạc khoát vào rồi theo Lộc. Đi được vài bước anh bảo Lộc chờ chút, tiến qua ban chỉ huy đại đội, gặp Hải hỏi mượn chiếc jeep. Chưa biết chuyện, nên Hải cười chọc:

- Mượn xe đi gặp em hả... Làm ơn đừng làm bậy bạ trên xe tui nha... Xúi hẻo lắm đó!

Minh vừa đề máy xe vừa trả lời:

- Thằng em đang quậy ngoài Bến Cát, không ra kịp thì nó bị tổng cổ vô chuồng cọp! Có gì khẩn cấp, thăm quyền gọi máy cho tôi!

- Ủ! Đi đi! .. Chắc... tụi nhỏ hể rãnh chút là ra xóm gậy chuyện... Bực cả mình!

Minh lái xe vào bãi đậu của chi khu Bến Cát, xong theo Lộc đi ra chợ tìm Điền!

- Em không biết lý do gì, ông Điền giao tiền cho em đi chợ, rồi ông dặn khi nào xong, ra quán đó gặp nhau! Tới chừng em trở lại thì thấy chuyện đã xảy ra rồi Mọi người trong chợ hoảng hốt lo sợ. Tới khi biết được, thì ra là ông say và đang gây với Quân Cảnh ... Đó trước mặt mình kia kia... Ông thầy!... Chỗ mấy ông Quân Cảnh đang đứng đó!

Minh bước vội, vừa định xua anh Quân Cảnh chen vào thì bị hấn xô ngược trở ra cùng tiếng găt gỏng:

- Anh muốn vô làm gì vậy! Thằng lính đang say đòi cửa đôi lựu đạn ... muốn chết hay muốn về đồn?

- Tôi là cấp chỉ huy của hắn. Tôi đến để đưa hắn về... Được không?

Gã Quân Cảnh trở mắt nhìn anh chưa kịp nói, thì Minh đã lướt vào quán la to:

- Điền! Về chưa... Muốn quậy hay muốn cưa.... Muốn cưa thì cưa với tôi nè...

Điền mặc dù đã say, nhưng hình như vẫn còn lý trí, hấn nhướng đôi mắt đỏ ngầu lơ lơ nhìn Minh, mệt mỏi đưa tay chào, rồi cất tiếng nhừa nhựa:

- Ông thầy... Em buồn quá... Em buồn quá...

Khi Minh bước hẳn vào trong quán, nhìn xuống cái bàn con, anh thấy rõ trong chiếc ly bia óng ánh nước vàng tươi đang sủi bọt là trái lựu đạn M26 đã rút khoen... Minh cũng hơi rùng mình, nhưng cũng bạo dạn nhắc lại:

- Giờ anh muốn cưa đôi ... hay muốn theo tôi về đơn vị!

Điền chọt ôm đầu ngồi phịch xuống ghế, ôm mặt khóc tức tưởi! Không nói.

Thừa lúc này, Minh mạnh dạn bước tới chụp ly bia ra dấu cho Lộc giữ lấy! Lộc mặt xanh như tàu lá chuối non, chần chừ... thì Minh trừng mắt thét to:

- Sao hả... Trái lựu đạn trong ly thôi mà mà sợ tới vậy hả? Đ.M. ... Có giữ hay không?

Lộc liu riu đưa lay đỡ cái ly. Bây giờ mấy gã quân cảnh định ủa vào bắt Điền, Minh trừng mắt lần nữa:

- Lính của tôi để tôi giải quyết! Các anh xong phận sự rồi thì tan hàng đi!

Mấy gã quân cảnh ngỡ ngác, đứng ngẩn ngơ một lát rồi cũng... tan hàng! Bây giờ anh ngồi xuống bên Điền hỏi han:

- Chuyện gì... Tại sao không trình tôi biết, mà lại ra chợ náo loạn, may mà tôi ra kịp ...???

Điền càng khóc nức nở hơn!

- Ông thầy! Em không có phép gần tám tháng nay rồi! Vợ em sắp sanh con đầu lòng ... chưa hết câu thì Điền càng hu hu lớn hơn! Minh thở phào nhẹ nhõm...

- Về đơn vị đi, tôi sẽ giải quyết cho!

Minh nói đến đây thì thoạt nhìn thấy người chủ quán rón rén bước tới mà gương mặt vẫn còn đầy vẻ sợ hãi

- Cô tính tiền dùm tôi! Coi lính của tôi còn thiếu bao nhiêu, tôi trả cho...

- Anh Minh đó hả? Dữ hong, sao giờ này mới gặp lại anh?

Minh ngược nhìn cô chủ quán, trong đầu ngỡ ngỡ không nhớ mình đã gặp ở đâu và tự bao giờ...

- Anh quên em thật à! ... Hình như trong câu nói có đượm chút thất vọng ngỡ ngàng...

- Ngày đầu tiên anh tới đây, rồi hai đứa cùng tránh đạn pháo đó ...

- Ờ... Ờ...

- Em là Bé Ba nè! Anh không nhớ thật hả?

Lần này Minh giả vờ hỏi:

- Bé Ba?

Cô Bé ngỡ ngàng đứng dậy tiến về quầy hàng bỏ lại sau lưng lời trách móc dỗi hờn:

- Người chi và mau quên!

Minh nói vói theo:

- Thật đó... Tôi không nhớ mình gặp nhau khi nào!

Sau tiếng động ngăn quầy đóng sập, Bé Ba trở ra, thầy lên bàn, trước mặt Minh, một phong thư, lạnh lùng cất giọng hờn dỗi:

- Đây là lá thư của chuẩn úy rút lại trong hầm trú ẩn hôm đó! Tôi nhặt được và giữ lại chờ gặp ông để trao lại cho ông!

Nhìn thấy phong thư với dòng chữ quen thuộc thân thương của Ba, Minh chọt sững sờ nhớ lại hôm từ giả Ba Mẹ ra đơn vị, ông có nhét vào túi Minh một ít tiền lộ phí cùng lá thư, bảo khi rảnh thì đọc sau này! Thế mà Minh cũng đã quên lửng! Xếp lá thư không niêm, định bỏ vào túi thì anh nghe giọng Bé ba nhắc khéo:

- Sao anh không đọc? Hay là không thiết tha gì tới gia đình?

- Không cần đọc thì tôi cũng biết Ba tôi nói gì trong đó rồi!

- Anh xạo!

- Bé Ba xạo!

- Anh cà chua!

- Bé Ba cà chua!

- Anh chùng chùng!

- Bé Ba chùng chùng!

Rồi cả hai cùng cười xòa!

- Anh uống bia nha? Em biết anh uống 33!

- Thôi khỏi, Bé Ba! Anh phải đưa Điền về đơn vị cái đã, rồi anh sẽ trở lại sau! Nha?
- Mỗi lần trở lại của anh mất gần nửa năm lận!
- Đơn vị anh đóng gần đây thôi! Không lâu lắm đâu!

Minh xoay qua Điền:

- Điền! Có đi nổi không, hay chờ tôi đi?
- Dạ! Em đi được mà ông thầy!
- Ủ! Vậy thì theo tôi! Quay sang bé Ba, anh dặn dò
- Bé Ba nhớ ghi sổ, khi anh trở lại, anh trả cho, nha!
- Dạ!

*** **

Chiếc xe jeep chất ba thầy trò của Minh phóng như bay trên con đường đất đỏ về căn cứ! Điền một mình ngồi vật vã phía sau, Minh dặn dò Lộc:

- Lộc... chú giữ chắc cái ly lựu đạn đó! Về tới căn cứ tính sau!
- Dạ!

Xe vừa ngừng hẳn lại, thì cũng đúng dịp Thuận trở tới:

- Chuyện gì vậy! Lại thằng đệ tử say hả?
- Ủ! Nó buồn tình, thả trái lựu đạn vô ly bia, rồi đòi cưa đôi với đám Quân Cảnh!

Thuận cười hì hì:

- Đ.M. mấy thằng nhóc này quậy quá! .. Đâu? Đưa cái của nợ lại đây tui gỡ cho!

Những trò mạo hiểm căng thẳng thần kinh như thế, thì Thuận thích lắm! Như trút được của gánh nặng, Minh thở phào cẩn thận trao cái ly kia cho Thuận. Quay qua người lính đứng bên, Thuận bảo:

- Mà y kiếm cho tao mấy cọng dây thung.

Hiểu ý ông thầy, người lính tháo từ trong cổ tay mấy cọng giây thung trao cho Thuận! Đúng nhìn kiểu cách Thuận luồn thung vào trong ly để kiềm lại cái chốt lựu đạn, xong anh dốc ngược nó ra, nằm gọn trong lòng bàn tay ... thật thiện nghệ! Minh thầm thán phục.

- Nếu sợ, thì cứ ném ra ngoài hàng rào phòng thủ cho nó nổ bỏ. Nhưng đại gì, dạo này lựu đạn quý như châu, hiếm như quế... tiết kiệm được cái nào hay cái đó! Ông biết không, lựu đạn là linh dược chống đặc công đó!

Minh trả lời cảm ơn, rồi kè Điền về lều!

Nói là cái lều cho sang, chứ thật ra đó chỉ là cái võng được căng bởi hai thân cây rừng, trên được che bằng tấm poncho và bên cạnh là hầm trú ẩn cùng gia tài là cái ba lô, của người lính trận! Sau khi an vị cho... đệ tử, Minh trở ra gặp Hải gã đầu ấp úng ...

- Thẩm quyền

Hải vui vẻ cắt ngang:

- Sao? Xong rồi hả? Thằng nhỏ có bị lòi về đồn không? Tôi nghe đệ tử của tôi nói lại là đàn em của anh nó cũng liều mạng lắm đó!... Thôi không có chuyện gì là được rồi! Chờ khi nó tỉnh lại hãy dạy sau!

- Cảm ơn thẩm quyền! Nhưng tôi có việc muốn nhờ... Trung úy!

- Hả! Sao trình trọng vậy! Anh em tự nào tới giờ... hay là....

- Dạ... Thật ra, tôi vừa gặp lại một cô bạn vào ngày đầu về trình diện đơn vị, chi quen mà chưa biết tên..

không ngờ thằng em lại quậy tại quán cô ta... Vì lo vụ trái lựu đạn, nên chưa thanh toán tiền thiếu cho cô chủ đó....

- Sẵn muốn tìm hiểu thêm, nên muốn trở ra gặp lại nàng? ... cho tôi biết quán nào đó?

- Dạ quán Sinh tố Đất Đỏ

Hải trợn mắt:

- Đừng nói cô ta là Bé Ba đó nghe!

Minh hơi sửng sờ, nhưng cũng mạnh dạn... thú thật!

- Đúng đó thẩm quyền!

Hình như Hải thờ dài tiếc nuối, anh nhỏ giọng nói:

- Bé Ba là con bé khá nhất trong khu chợ này! Nhiều người theo đuổi, tán tỉnh cô bé đó lắm, xưa tôi cũng có dự phần trồng cây si nửa đó! Nhưng chỉ vui cho qua ngày thôi! Cô ta khéo ăn nói và thông minh, lại có hiểu

với gia đình! Coi vậy chứ khó đeo lểm! Máy ông quan con của sư đoàn không ít tên trồng cây si... Anh nhào vô thì hãy coi chừng...

- Tôi không có ý đó đâu! Thẩm quyền yên tâm! Chỉ muốn trở ra để trả nợ và làm quen như em gái thôi!
- Vậy là anh định lấy xe ra đó?
- Không cần, tôi có thể lội bộ!

Như sực nhớ ra, Hải chỉ nước:

- Đường xá ra vô từ chợ về căn cứ đóng cửa sau ba giờ chiều! Anh đi đâu thì đi, miễn sao khi máy đưa con cần yểm trợ thì phải có mặt! Cũng may là hai hôm nay máy đưa con không có la làng gì cả! Thôi, có đám nhà bếp sắp ra chợ, anh theo tụi nó, không cần phải lội bộ!

Minh thở phào sung sướng, vừa nói cảm ơn, vừa chạy về lều mình, hồi Lộc xách máy theo.

Ra chợ Bến Cát lần này không còn là một gã khù khờ lạc lõng, cũng chẳng mang theo nỗi âu lo phập phồng vì trách nhiệm! Minh thở phào xúc động, ngẫm cảm ơn Điền đã tạo cho anh có dịp tái ngộ cố nhân (?) Đến nơi thì quán có khách ngồi đầy. Bàn thì quây quần mấy anh lính áo rằn Biệt Động. Bàn thì mấy chàng áo xanh mang đủ phù hiệu của đơn vị, nào Voi, nào Cọp, Sư tử, Ó... Kể ra cũng đủ sắc màu! Thấy Minh vào, một bàn kia nhận diện ra anh, gọi to:

- Thầy Pháo, vô đây nhập cuộc đi!

Quay lại, thì ra bạn hữu của trinh sát 9! Minh và Lộc cùng xề xuống nhập bọn. Lần đầu tiên lính rừng ra chợ! Năm tháng trời miệt mài cùng súng đạn, dù nơi đây không phải là phố thị đèn hoa rực rỡ... Dù nơi đây vẫn còn âm vang chiến cuộc... nhưng với những gã lính đen đũi khét nằng mùi khói súng cùng với mùi thum thum vài ba hôm mới được tắm một lần... đó cũng đã là thân thương ám cúng lểm rồi! Bây giờ anh mới biết một căn nhà với Mẹ, với Cha, có tiếng nói ồn ào của anh em, dù là cãi lộn... cũng là một hạnh phúc vô biên!

Bé Ba vừa tới chào khách, thì Thượng sĩ Lâm giới thiệu:

- Cô chủ... Đây là Thiếu Úy Minh, thầy pháo của đơn vị! Nói xong anh quay qua Minh: 33 nha? Uống con cọp no bụng mắc đ..!

Thượng sĩ Lâm còn rất trẻ! Trạc tuổi Minh thôi! Anh thuộc về khóa 1/71... nhưng cuối khóa bị rớt... nên phải mang lon thượng sĩ!

- Thiếu đủ gì anh Lâm! Cùng đơn vị chiến đấu... thì là anh em cả mà!
- Ông nói như vậy, tôi không đồng ý! Chính vì không có quân phong, quân kỷ, nên tôi mới mang lon này đó! quay sang đàn em, Lâm hỏi to: Phải không anh em!
- Đúng vậy! Cấp trên là cấp trên! Lính là lính!

Rồi mọi người cười xòa vui vẻ!

Bé Ba bưng hai ly đá để trước mặt Minh và Lộc rồi nói nhỏ:

- Khi nào anh trở vô căn cứ nhớ cho em biết!

Thấy vậy, Lâm nháy mắt với Minh rồi nói phỏng trong bàn tiệc:

- Quán này có quen với Thầy Pháo! Tụi bây ăn nói cẩn thận! Đ.M. thằng nào quậy thì ăn đạn một lể năm lặn đó nha!

Cả bọn cười xòa vui vẻ! Bé Ba bèn lển bỏ vào trong lo tiếp nhiệm vụ tiếp khách!

Buổi nhậu ồn ào vui như chưa từng có! Lời thách đố cụng ly, tiếng chửi thề vô tội vạ làm khu chợ vang lừng sinh khí trong buổi nhậu nhượng! Phải sống cùng với mấy tên lính trận như thế này, mới biết được chân tình không cần phải phô trương! Phải uống từng ly men dù là ép uống,.. để biết được niềm thân ái đoàn kết của những người trẻ khoát áo treilli! Theo từng lời mời, Minh cũng bưng ly tu ừng ực! Không biết là anh sẽ uống được bao nhiêu nữa, nhưng bây giờ anh thấy tình anh em, men đồng đội làm anh hùng chí lên thôi! Xả lểng sáng về sớm! Lộc không thua gì ông thầy cũng ba hoa chích chòe tung hô khoái chí!

Giọng nhừa nhựa của anh lính ké bên hỏi Minh:

- Thầy pháo! Sao tui không bao giờ thấy ông mang lon! Vậy tui tui phải gọi sao đây! Hong lể cứ gọi thầy pháo hoài dzì... nghe sao đợc!

Minh cười vể lể:

- Cấp bực cấp biểc gì giữa mặt rận! Trước gọi sao, giờ gọi vậy là đợc rồi! ... Tại làm biểng gấn lon lên cổ thui đó!

Một lần nữa, cả bọn cười xòa! Nhưng vẫn còn có tiếng phàn nàn:

- Ông là quan phê đó ... nhưng chịu chơi!

Minh không biết mình đã chịu chơi tự bao giờ! Chỉ biết là thứ nhất, anh thật sự lười khi chăm sóc về cái lon trên cổ áo, dù là đã may sẵn! Anh cũng chỉ biết là cái dấu hiệu cấp bậc kia khiến anh phải bận bịu và cách xa với bạn đồng ngũ của mình! Những người đã từng chia sẻ vất vả cơm xấy, hay điều thuốc tàn vào những khi hậu cứ tiếp tế chậm trễ! Thậm chí, lúc không còn đi bắt để lửa, và cả xác trà phơi khô, phải lấy lá tre rừng khô thay thế thuốc hút! Cái vị nóng tựa hồ bỏng cả môi, cái nồng khen khét khó chịu hơn mùi thuốc súng ... nhưng nó đậm tình huynh đệ chí binh! Những cái chăm sóc nhỏ nhỏ của Lộc, biết ông thầy ghiền cà phê lúc sáng tinh sương... Vậy mà khi vừa ngồi chồm dậy từ cái võng, thì đã có sẵn ngậm cà phê thơm lừng trong cái tách inox nhà binh kia rồi! Hay cả những khi đóng quân, không cần Minh bảo, Điền đã vừa lo căng võng, vừa lo làm bếp cho ba thầy trò kia rồi! Tất cả những ưu ái chăm lo kia thì nếu chỉ căn cứ vào lon lá mà thôi, chưa chắc điều đó tạo được niềm thân ái, lo lắng cho nhau như thế! Những tiếng xưng hô mày, tao, ông thầy, thẩm quyền đã đủ chứng tỏ sự tôn nghiêm, thân thuộc ngoài chiến trận này rồi! Hay những tiếng chửi thề không ẩn ý chỉ là tượng trưng cho bản lãnh lối đời ngoài chiến trận mà thôi ... cái đó đủ hơn những gì mình muốn rồi đó! Lĩnh không biết chửi thề là lính sửa!

Gần giữa trưa, sau đợt pháo 122 ly nổ xa xa trong căn cứ sư đoàn, anh em Trinh Sát kết thúc buổi nhậu, Mọi người định hùn tiền trả, Minh ngăn lại:

- Thôi, buổi nhậu hôm nay tui trả! Anh em về đi, nhớ nhắn với thẩm quyền là tôi sẽ về sau!

Lâm trước lúc ra về vỗ vai Minh thân mật:

- Hồi mới gặp ông, tôi tưởng ông là lính sửa, Nhưng giờ mới biết thầy pháo của đàn ó đen (ám chỉ ĐĐ9 TS) cũng có thứ lắm đó! Lâm nháy mắt rồi còn thòng thêm ... Chúc ông may mắn! Có gì cần ủng hộ, phóng tin cho tụi này hay nha! Gặp lại sau!

Quán chỉ còn vài ba bàn. Người uống bia, kẻ gọi nước ngọt... Sau khi dọn sạch sẽ, thừa lúc hết bận, Bé Ba kéo ghế ngồi cùng bàn Minh, mỉm cười chế nhạo:

- Em tưởng anh sẽ trở lại sau ba, bốn tháng nữa đó! Anh uống gì thêm nữa không!
- Cho anh thêm chai 33 và nước đá! Lộc uống thêm nha!
- Thôi được rồi, ông thầy! Chắc em phải đi mua thêm cà phê và thuốc hút! Hồi sáng em quên!
- Ủ! Đi đâu thì đi, nhưng không quá hai tiếng!

Chưa yên tâm, Lộc chỉ cái máy prc25 hỏi:

- Còn cái máy này!
- Để cho tôi! ...Nè, nếu có chuyện gì không gặp tôi ở đây, thì nhớ tìm cách vào căn cứ ngay! Hoặc là vào Trung Tâm Hành Quân của Chi Khu, gặp toán Liên Lạc Pháo Pháo Binh để mà liên lạc với tôi!
- Dạ! Em biết!

Chờ Lộc đi rồi, Bé Ba nói:

- Sáng giờ anh uống nhiều rồi! Hay là xô đa chanh đường nha?
- 33!

Nhìn Bé Ba đứng trong quày lấy bia, bây giờ Minh mới có dịp nhìn nhìn kỹ hơn! Cô bé không đẹp lắm! Nhưng có đủ nét duyên dáng của một gái quê! Không chân lấm, tay bùn; không tiểu thơ đài các, nhưng vẫn có nét con gái Việt Nam! Dù Minh chưa có đủ ngôn từ diễn tả, nhưng anh phải chấp nhận là Bé Ba có đủ dịu dàng!

- Hồi sáng em nghe mấy ông lính phê bình anh, em không biết anh nghĩ sao?
- Sao là sao? Anh không hiểu?
- Nói thiệt anh đừng giận, hồi sáng này lúc mới gặp anh, em đâu có ngờ anh là Minh!
- Tại sao?

Trong đuôi mắt Bé Ba không che được sự nhận thức của Minh, nhưng anh vẫn chờ nghe câu xác nhận.

- Tại vì... coi anh kìa! Tóc sắp che ót mắt rồi! Nếu con gái, thì tụi em đã để kiểu đờ- mi gác xong được rồi đó! Lại thêm...

Cô bé lại bụm miệng cười khúc khích ... Minh nóng lòng:

- Tiếp ...!!!
- Quần áo lòi thôi! Không lon lá gì hết! Nếu hong đeo dây ba chạc với cây colt thì y chang cowboy! Ai cũng nói
- Anh là lính rừng!

Một lần nữa tiếng cười khúc khích thay cho lời xác nhận! Minh tỉnh bơ:

- Em có biết bộ đồ này anh mặc bao lâu chưa? Bốn ngày rồi đó! Ngay cả vợ còn chưa lột khỏi bàn chân nữa đó!
- Ôi! Chắc hôi lắm?
- Hi.. Hi..
- Thảo nào hôi sáng này, ông Trung sĩ quân cảnh định túm anh rồi!
- Lính mà em!
- Lính, anh bê bối!
- Lính, anh bận bịu!
- Lính, anh lè phè!
- Lính, anh độc thân!
- Khởi cần quảng cáo!
- Nhưng cũng phải hiểu!
- Em không muốn biết!
- Em vô tình!
- Anh dê!
- Tại em đẹp!

Cô Bé mắc cỡ đến hồng cả đôi má! Đừng dậy chạy ù vào trong quầy tính tiền, che dấu cái gì đó!

7. Đánh Đêm Ở Rạch Bắp

Đêm tiền đồn nếu không có tiếng súng giao tranh lẻ tẻ xa xa, nếu không có những đóm hỏa châu bồng dựng lập lòa ngơ ngác, thì không gian ở nơi này chắc là yên ả nên thơ lắm! Mùa trăng tròn, mà trời thì đầy sao lấp lánh! Gió hiu hiu, vu vơ nhớ một người! Chăn êm nệm ấm... bây giờ là chiếc võng đơn côi! Hẹn hò mộng ước... mà đây chỉ những bồi hồi tiếc nhớ! Tuổi hồng xưa héo hắt theo tiếng quê hương nước nữ, giấc ngủ chập chờn trăn trở nhớ bình an! Áo thư sinh, gửi Mẹ Cha cất giữ, khoát chinh y ngẩng đầu cao, hát khúc quân hành! Gót giày sô, oai dũng dựng địa danh. Máu có đổ, an lành ta cố giữ!

Đêm bây giờ chẳng phải là đêm tình tự. Đêm rập rình canh giấc dữ lúc sa cơ. Đạn lên nòng, khóa an toàn chờ lệnh... Một sống một còn, ta quyết giữ cõi bờ!... Có lấp được chăng... khoảng không gian mình xa cách? Người tình xa... em còn nhớ khách chinh nhân? Gót giày sô, nay lấm bụi phong trần, chưa quên lối cũ, mà phải dấn thân miền sương gió. Anh cũng không biết làm sao, để san bằng nỗi nhớ... Khi từng đêm, hỏa châu vẫn mờ mắt kinh hoàng... Khi quê anh còn đầy dẫy nỗi lầm than... Và bạn bè anh đó, có người đã đền xong nợ nước! Thì thôi nghe em... Hẹn ngày nao khi tàn chiến cuộc... Nếu tương phùng: Không nợ, cũng là duyên! Đêm ôm súng, thăm nhủ: Đấy! Bạn hiền! Lời dang dở... giấc cô miên trần trọc!

Minh chợt nghe bước chân khe khẽ đạp lên những cành lá khô xoàn xoạt. Ngóc đầu dậy, anh thấy ánh đèn pin lấp lánh nơi lều chỉ huy đại đội! Vừa thò chân xuống võng, thì Thuận đã vỗ nhẹ lên đầu võng Minh và nói thật khẽ:

- Máy đưa nhỏ báo cáo đang phát hiện tụi nó đang di chuyển dọc trên sông...

Minh xoay qua Đèn bảo xách máy theo anh!

Thấy Minh tới, Hải đưa đầu bút mờ màu đỏ chỉ vấp bản đồ và nói:

- Thằng nhỏ báo cáo khoảng gần đại đội địch đang di chuyển tại đây! Tôi đang ra lệnh cho tụi nó theo dõi! Có gì, anh lo yểm trợ giùm nha!
- Thầm quyền yên tâm!

Chợt nghe trong máy của toán tiền đồn báo cáo bằng giọng thì thào, thoáng như hơi thở:

- Thầm quyền! Vịt con đang lội dọc sông! Hình như trên xuống tụi nó có chở đạn và thực phẩm tiếp tế!
- Tốt! Chỉ quan sát, không được động tịnh!
- Nghe rõ! Thầm quyền!

Hải chụp máy khác liên lạc về bộ chỉ huy hành quân để báo cáo! Minh cũng gọi về đơn vị pháo của mình chuẩn bị tác xạ khi cần! Tim Minh đập liên hồi! Anh không dám tưởng tượng nếu toán tiền đồn chỉ bảy tám người thôi mà bị cả đại đội địch phát giác...

Thuận sau khi nhận được tình hình, anh lặng lẽ trở ra báo động cho các toán ứng chiến sẵn sàng ra quân giải vây! Không khí thật căng thẳng, nhưng ai nấy cũng rất cương quyết và trong tư thế sẵn sàng! Kiểm soát lại tất cả điểm đóng quân của đơn vị bạn, Minh yên tâm là trong vòng đường kính ba cây số của toán tiền đồn, là khu pháo kích tự do!

Trong khi chờ đợi toán tiền đồn báo cáo tiếp, Hải nhìn vào bản đồ với đôi mắt đăm chiêu suy tính. Anh đưa đầu bút chì mỡ vào bản đồ giải thích:

- Con kinh Rạch Bắp này ăn thông tới Hóc Môn - Bà Điểm, và cũng là tuyến đường vận chuyển chiến lược của Việt Cộng! Nó ăn thông từ mật khu Long Nguyên, chỗ mình đang đóng là căn cứ 82 là chốt chặn đầu tiên. Cho nên tôi được lệnh của trung đoàn là không được chạm trán lớn với tụi nó... Hình như ầm ức lầm, Hải chửi đổng rồi tếp... Đ.m... Ở không hoài cũng cuồng chân, lính đấm đá mà chỉ núp lén theo dõi không, thì nhục đ... chịu được!

Nhìn qua Minh, Hải nheo mắt thách thức:

- Thày pháo muốn chơi không?

Minh cười hăng hái:

- Chơi sao hả thẩm quyền?

- Tôi cho mấy thằng con bò ra gài vài trái claymore dọc con kinh, khi nào nghe tiếng mìn nổ ông cho pháo binh nổ chặn trên sông và dọc theo hai bên bờ... Biết đâu mình có được vài que K54 chơi!

Minh tính toán... Đạo này tác xạ pháo binh yểm trợ rất hạn hẹp! Nhất là từ khi đồng minh Hoa Kỳ tuyên bố Việt Nam hóa chiến tranh, có nghĩa là họ sẽ hạn chế viện trợ mọi mặt kể cả tiếp liệu quân sự, hầu sẽ làm áp lực chính quyền miền Nam Việt Nam sẽ nghe theo sự an bài của họ! Dù sao đó là chuyện chính trị! Là người quân nhân chỉ biết thi hành mệnh lệnh, và cố gắng hoàn thành trách nhiệm bảo vệ quê hương, đem an lành hạnh phúc cho dân, Minh không có thì giờ lo nghĩ nhiều. Lệnh hạn tiết kiệm tiêu thụ đạn pháo chỉ là lệnh trên văn thư, nhưng sống còn trước mắt thì phải tìm cách mà lo... Minh gọi về đơn vị pháo binh trực tiếp yểm trợ của mình, đó là trung đội 3A/53PB do Thiếu úy Thông làm trung đội trưởng:

- 303 đây Mê Linh!

- Mê Linh, 303!

Biết là không phải giọng của Thông, Minh yêu cầu:

- Cho tau gặp Tango đi!

- Dạ! Chờ thẩm quyền!

-

- Mê Linh, 303!

- Lên 5 xuống 8 đi thẩm quyền!

Đó là ám hiệu sang tần số riêng, để máy Trung Tâm Hành Quân (TOC) không nghe được:

- Mê Linh nói đi!

- Tụi tôi cần hai chục tràng, thẩm quyền có thể thỏa mãn được không?

- Bộ có đạn hả?

- Chưa! Nhưng tôi cần tác xạ khuấy rối thôi!

- Không có đạn độ, mà xài nhiều như vậy... chỉ sợ bị khiển trách thôi!

- Thẩm quyền... Anh biết mảnh đó mà!

Bên kia máy Thông cười khèn khệch:

- Mẹ... nuôi mấy chú cho no... để rồi mấy chú lại phản bội tôi hả?

Biết là Thông đã bằng lòng, Minh cũng cười bào chữa:

- Em út chọc chơi thôi chứ đâu thực sự muốn phá thẩm quyền!

Lời phàn nàn đáng thương của Thông nhắc lại câu chuyện cười ra nước mắt mà Minh, Thời và Chánh phải một phen xanh mặt! Hôm đó, Chi Lan, cô sinh viên năm thứ hai trường dược, hôn thê của Thông lên đơn vị thăm anh! Trong bữa ăn trưa, Minh-Thời và Chánh mỗi đứa phang một câu đùa:

- Chị Chi Lan đây hả? Vậy chứ hôm trước anh Thông giới thiệu với tôi cô khác mà!

- Anh Thông vui tính và hào hoa lắm. Chị gặp được anh là may mắn vô cùng!

- Anh Thông, không biết anh chọn cảnh nào để đậu chưa?

Lan chỉ dụi dãi cười! Không ngờ sau bữa ăn, Chi Lan đứng dậy đòi về ngay! Thông năn nỉ cách mấy, nàng cũng nặng nặc không chịu ở lại! Thấy tình hình căng thẳng, Minh Thời Chánh lánh mặt cho hai người giải

quyết!

Đang ở câu lạc bộ uống bia, bỗng có anh hạ sĩ quan hót hải chạy tới báo:

- Ba ông kiểm chỗ trốn mau đi! Thiếu úy Thông cải lộn với người đẹp, không biết sao bây giờ ông xách súng đi tìm ba ông để giải quyết đó!

Cả ba xanh mặt, bỏ buổi nhậu tìm cách chạy về đơn vị!

Cũng may, cả ba gặp Chi Lan đang đứng ở cổng Nam Lai Khê chờ xe ra Bến Cát! Minh nhảy xuống xe chạy tới:

- Chị Chi Lan! Tụi tôi xin lỗi chị nhe! Hồi nãy chúng tôi chỉ đùa cho vui thôi!

Chi Lan đôi mắt còn đỏ đỏ:

- Các anh đâu có lỗi chi! Ông Thông... tôi hiểu rõ ông lắm...Hèn chi ông cứ hện lần hện lữa, không chịu về Sài Gòn gặp tôi!

Thời trò tới giải thích:

- Chị Lan à! Đơn vị đang cấm trại trăm phần trăm đó! Đâu ai có phép mà đi đâu nè! Chị thương anh Thông và thông cảm cho tụi tui thì hãy trở vào gặp thiếu úy Thông đi! Mấy tháng trời không gặp được người yêu, để rồi khi gặp thì lại lâm cảnh này,... đau lòng lắm đó! Tiếc là tôi không có người yêu để mà giận dữ như vậy!

Hình như mũi lòng trước lời tâm tình này, Chi Lan gĩa vờ hỏi:

- Tôi chỉ sợ hết xe về Sài Gòn thôi!

Như mở cờ trong bụng, Minh bảo đảm:

- Chị yên tâm, lên xe với tụi tui trở vô căn cứ! Khi nào đến giờ, tụi tôi sẽ đến đón chị đưa ra bến xe về Sài Gòn.

Lan bẽn lẽn cười, dấu niềm vui trong đuôi mắt. Chánh lịch sự nhường ghế trước cho Lan, ra sau ngồi cùng Thời! Cả bốn, lại trở về căn cứ để gặp Thông!

*** **

- Thầy Pháo! Thầy pháo!

- Chuyện chi thăm quyền?

Hải nóng lòng nhắc lại:

- Sao? Chơi được không? Nếu không thì tôi tính chuyện khác!

Minh mau mắn:

- Được! Được mà! Tôi chờ lệnh!

Hải nheo mắt nhìn Minh cười tinh ranh:

- Vậy mới gọi là đề lô trình sát!

Lúc ấy, Thuận cũng vừa trở lại... nai nịt sẵn sàng! Bình thường, lúc cùng nhau ra chợ uống bia, tán gái trông Thuận bề xề nặng trĩu... nhưng khi chuẩn bị lâm trận thì anh rất gọn gàng mau mắn! Quay sang Minh, anh nói như đùa:

- An toàn của tụi tui và mấy đứa con đi ăn đêm này phó thác cho anh đó, thầy pháo! Tụi tui cần yểm trợ mạnh nhất là lúc rút lui...

- Ủa! Tôi đã chuẩn bị hết rồi! Lúc tụi tôi làm ăn thì không nên di chuyển, vì tôi sẽ cho hỗn hợp nổ chụp trên sông đó!

Thuận khoái chí cười tin tưởng:

- Đ.m... tui cũng muốn coi ông làm ăn ra sao!

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, mới nghe chiếc máy truyền tin xè xè vài tiếng! Hải vội bốc máy hỏi:

- Xong chưa?... Gài được mấy chỗ?

- Ba, đại bàng!

- OK! Vậy cho con cái rút về non nước của con lương (hướng nam của con kên), tìm chỗ an toàn tránh đạn pháo!

- Nhận 5/5!

Minh cũng bốc máy gọi cho Thông chuẩn bị bắn khi có lệnh! Rừng đêm ngoài kia vẫn âm u nhưng đầy rình rập! Toán trình sát như những bóng ma đêm vạch từng cọng cỏ, tách từng nhánh cây ngã nghiêng chặn trước mặt rồi kiên nhẫn thiện nghệ bò về hướng bờ sông để gài đặt mấy quả mìn định hướng! Ở nơi này, bộ chỉ huy đại đội chăm chú chờ nghe báo cáo.

2:30 sáng... Toán trình sát một lần nữa báo cáo đã giải xong mình và đã về lại điểm an toàn theo kế hoạch đã ấn định! Tất cả im lặng nín thở... chờ nghe động tĩnh!

2:50 sáng... tiếng quả mìn định hướng đầu tiên nổ vang, xé tan màn đêm tĩnh mịch! Loài chim rừng đang ngủ say trên từng nhánh cây, giật mình hoảng hốt tung cánh hoảng hốt loạng choạng vỗ cánh, cùng buông tiếng ngỡ ngàng tiếng nuốt giấc mơ lành vừa bị phá tan!

Hải quay qua nhìn Minh, gật đầu thay cho lệnh! Thoáng qua trong đầu thật nhanh, anh vội chụp máy gọi về trung đội pháo xin tác xạ hữu hiệu với đầu nổ cao, không cần điều chỉnh vào hai mục tiêu nằm giữa lòng sông. Toán trình sát báo cáo điểm bắn tốt, xin tác xạ tiếp tục...

- Trung đội năm tràng. Bắn khi sẵn sàng! Tiếng pháo bắt đầu nhịp nhàng nổ! Đàn con ăn sương ngoài kia cũng cảm thấy yên lòng vững dạ!

3:00 sáng: Phút giây oan nghiệt!

Tiếng AK nổ rền vang như bắp rang!

- Tụi em bị tấp (tấn công) từ sau lưng. Một năm!

Mọi người trong bộ chỉ huy sững sờ, nghẹn ngào!. Minh cảm hồn gọi pháo tiếp:

- Tác xạ hữu hiệu! Trung đội năm tràng.

Hải tức tối vừa chửi thề, vừa giải thích:

- Đ.m. vậy là mấy đứa nhỏ bị tập hậu rồi! Cái đám dưới sông là tụi vận chuyển, còn đám hộ tống thì đi dọc theo bờ! Tôi không ngờ chúng dám dùng con đường phía nam của con sông!... Quay qua Minh, Hải yêu cầu:

- Thầy pháo cho dập mé Bắc bờ sông dùm tôi!

Minh vừa gọi xin tác xạ hai tọa độ tiên liệu bên bờ bắc, thì anh bỗng nghe Nhưong lên tiếng trong máy:

- Mê Linh... Non Nước! Con cái mày bị rồi hả?

Không cần giải thích, Minh bảo Nhưong tác xạ yểm trợ chặn đầu hướng di chuyển của địch. Hầu chia sẽ áp lực của bọn chúng tấn công đàn con! Tiếng AK chát chúa vang nhức cả tai, như mảnh kiếng to bị đập bể! Còn tiếng M16... thì lát đất yếu ớt. Minh chợt thấy trong đáy mắt Hải hình như rưng rưng dòng lệ!

- Một năm, một ngòi! Tụi em im lặng vô tuyến zoulou 8!

Vậy là một tử trận, một bị thương, và họ chuẩn bị tắt máy liên lạc để rút lui! Ngoài ra im lặng vô tuyến cũng có nghĩa là yêu cầu tác xạ ngay điểm đứng của mình! Càng lúc tiếng AK càng dồn dập! Sau cơn im lặng dài tính toán, Hải bỗng cắn răng ra lệnh cho Minh:

- Anh cho dập ngay đây! Hải chỉ vào bản đồ.

Minh sững sờ! Điểm đứng của thằng con! Hải không còn kiêng nể được nữa, anh hét lên:

- Đ. m... cứ bắn đi! Có gì tôi chịu trách nhiệm! Tôi biết ý đàn con của tôi mà!... Thuận đâu rồi!

- Tôi đây anh!

- Anh cho hai trung đội tới điểm tiếp ứng ngay! Ba lô tại chỗ, chỉ cần hỏa lực! Anh Minh đừng quên tiếp tục nổ vào lòng sông và bờ Bắc!

- Nghe rõ, đại bàng!

Khi nghe Minh yêu cầu thêm mục tiêu mới, thì bên kia đầu máy cũng có tiếng Thông sững sờ cảnh báo:

- Mê Linh... Hoa sen (điểm bắn) mới là nhà...

Không chờ hết câu:

- Tác xạ hủy diệt! Tác xạ hủy diệt! Trả lời!

- Nhận 5 trên 5!

Nước mắt Minh cũng nóng hổi lăn chả tuôn trên má! Hình như không còn kiên nhẫn nữa. Hải yêu cầu Trung tâm hành quân cho anh đích thân giải vây cho em út! Dù chưa được lệnh, anh quay qua Minh yêu cầu:

- Chút nữa thầy pháo cũng theo tôi tiếp tục yểm trợ nghe? Trang bị nhẹ thôi! Ba lô để lại!

- Tuân lệnh!

Cho đến giờ phút này, tiếng súng đạn nổ râm rang vang lừng rừng núi Lai Khê! Đạn pháo của quân bạn các loại từ 105 cho tới 155 ly liên tục yểm trợ, và bên địch cũng có đạn cối và hỏa tiễn ầm ầm tới tấp! Bất chấp nơi đạn nổ, đoàn quân còn lại của trinh sát 9 kiên cường tiến quân tiếp viện!

5:30 sáng, trăng đêm chưa lặn hẳn, thì cả đoàn trinh sát lại gặp nhau! Toán của Thuận tiếp được ba anh em và một người đã nằm xuống. Toán của Hải tiếp được hai với một đồng đội bị thương chỉ còn một chân! Bấy giờ sáng, dù an ninh đường chưa kịp mở, đã thấy nhón nháo vợ con của Đại đội trinh sát 9 tới nơi rồi! Tiếng thân nhân hốt ha hốt hải gọi tên người thân yêu... Trời ạ! sao họ lại biết tin nhanh như vậy? Và bất chấp cả hiểm nguy mà xuất hiện ở đây rồi?

Minh ngồi bệt trên mặt đất trong căn cứ mà nước mắt chọt tuôn như mưa!

Điền cũng đặt máy bên cạnh và ngồi kể ông thầy của mình!

- Ông thầy! Kéo điếu thuốc đi! Đờn lính là vậy đó! Lúc còn lúc mất chỉ trong tích tắc thôi! Không ai thấy, để mà tránh, và cũng không ai biết để mà ngờ!

Có giọng một bà chị nào đó bỗng gào lên thê thảm! Cũng có một giọng kia tức tưởi ngậm ngùi!

*** **

Sáng hôm sau, Bộ Chỉ Huy chiến đoàn 9 của SĐ5BB điều động tiểu đoàn trừ của TĐ1/9 tiến vào mục tiêu chạm địch đêm qua để thu dọn chiến trường và cũng để thu lượm tin tức. Bộ Chỉ huy 1/9 còn lại được tăng cường cho Đại Đội 9 Trinh Sát đóng chung trong căn cứ 82 này! Đại Đội công binh cũng được đưa đến để ủi đất mở rộng căn cứ lớn hơn! Hình như Sư Đoàn đã đánh hơi điều chi đó!

9 giờ sáng, cả căn cứ được lệnh chuẩn bị đón Anh Hai vào thăm! Tất cả các sĩ quan của đại đội 9 trinh sát đứng làm dàn chào danh dự! Nói dàn chào cho uy, chứ thật ra chỉ có Hải, Thuận, Minh và hai chuẩn úy trung đội trưởng mà thôi!

Từ xa, đã thấy chiếc xe jeep phun bụi đỏ mịt mù tiến dần vào căn cứ! Chờ xe tiến vào cổng, Hải đồng dục báo lệnh chào kính! Anh Hai gương mặt phương phi nhưng rất oai dũng, nháy xuống xe khập khiễng bước tới bắt tay từng người một cùng lời hỏi thăm thân ái! Tới lượt Minh đứng cuối hàng, Hải giới thiệu:

- Chuẩn úy Minh, sĩ quan tiền sát của đại đội 9 Trinh Sát!

Anh đứng nghiêm, giơ tay chào cứng ngắt!

- Anh nói sao? Chuẩn úy hả? tôi cứ ngỡ là ...

Rồi anh Hai nhìn Minh chăm chăm. Theo phản xạ tự nhiên, Minh ráng đồng dục trình diện:

- Chuẩn úy TM số quân.... Trình diện Thiếu Tướng chờ lệnh!

Dù anh Hai chỉ mang một sao thêu màu dã chiến, lẽ ra là chuẩn tướng... nhưng mọi người đều mong anh được sớm thăng... lon!

- Anh ra tác chiến bao lâu rồi!

- Dạ thưa, năm tháng!

- Có được lãnh lương chưa?

- Dạ!... Hai tháng này chưa được lãnh!

- Tại sao không lãnh?

- Dạ thưa... để dành đó, thiếu tướng!

- Anh có lãnh lương hay không, đó là chuyện của anh! Tôi muốn tất cả các sĩ quan trong đơn vị của tôi phải phục tùng quân kỷ! Và giữ gìn quân phong! Lính tác chiến không có quân phong quân kỷ là kiêu binh! Anh nghe rõ không!

- Dạ rõ! Thiếu Tướng!

Mặc dù buông lời khiển trách, nhưng anh Hai vẫn không quên đưa tay ra bắt! Hình như mồ hôi Minh đang đổ ra trên trán!

Sau khi đi một vòng quan sát, tướng Vỹ leo lên bờ thành nhìn khắp hướng rồi trở ra trước hàng quân đang đứng dàn chào, tuyên bố:

- Tôi thật sự kính trọng sự chiến đấu dũng cảm của anh em! Một bán đội trinh sát dù bị thiệt hại nhẹ, nhưng đã làm cho quân địch tổn thất nặng nề! Chúng tôi không quên công ơn này của các bạn! Chúc các bạn có nhiều sức khỏe trong việc phục vụ và bảo an đất nước!

Đoạn anh Hai quay qua Hải ra lệnh:

- Chú hãy nộp danh sách của bán đội tham chiến đêm qua, đừng quên thầy pháo của anh!

- Tuân lệnh, Thiếu Tướng!

Hải theo anh Hai vào lều để nhận thêm lệnh, trong lúc đó vị đại úy tùy viên của anh Hai ngoắc Minh tới, móc túi đưa cho anh một ngàn đồng dặn dò:

- Đây là lệnh của Thiếu Tướng, Ông muốn anh đi hớt tóc! May cho anh hôm nay, là nhờ đêm qua lập chiến công, nên anh vui vẻ...

Chờ Tướng Vỹ đi rồi, Hải gọi tất cả sĩ quan tham mưu đại đội ban lệnh:

- Bắt đầu từ hôm nay, trong vòng một tuần, đại đội được xả trại ba mươi phần trăm! Không có cấp phép, nhưng các anh muốn đi đâu chung quanh căn cứ thì đi. Chỉ giữ lại ứng chiến bảy mươi phần trăm quân số mà thôi! Căn cứ sẽ được tăng cường Tiểu Đoàn 1/9. Sẵn đây tôi cũng báo tin mừng là đêm qua chúng ta làm thiệt hại địch khá nhiều! Sơ khởi là địch chết hơn 20, xác đếm tại chỗ! Ba ghe lương khô bị bắn chìm! Thu hơn 30 AK! Các bạn có gì không rõ thì hỏi thêm!

Minh mong tan họp để ra gặp Thời, Xuân đang đi cho 1/9. Cuộc hẹn gầy sòng cuối cùng chỉ có hai toán của Minh và Thời! Xuân vì đang muốn làm người tình gương mẫu, vì cu cậu đang ấm nồng trong tình yêu, nên tình nguyện ở lại trực chiến! Minh cũng không quên chạy qua gặp Thượng sĩ Nhỏ, trưởng ban hậu cứ của Đại Đội xin mấy tờ giấy phép con ó vàng đã có đóng mộc sẵn!

Phố quận Bến Cát, nếu không phải là những anh lính phong trần đã từng đến đây, thì thoát nghe tên chắc ai đó đều tưởng như nơi ấy cũng là phố thị khang trang! Không đâu! Đó chỉ là một quận nghèo! Nghèo nhất của miền Nam này! Dân vừa thoát chết trong trận mùa hè đỏ lửa tháng hai vừa qua, về tới đây, cơn hải hùng chưa xóa hết vết tích... cơn đau mắt người thân quen còn hằn trong hận thù nghiệt ngã... nhưng họ vẫn kiên cường đứng dậy... vươn lên... Không kể là lính hay dân! Nếu có thì giờ ngồi lắng nghe những câu chuyện kinh hoàng thương tâm lúc họ chạy dọc theo con đường nhuộm máu kia, thì dẫu có hàng ngàn trang giấy cũng không ghi lại được hết! Điều ấy như nỗi đau trần trọc của miền Nam từ mấy mươi năm chinh chiến! Bù đắp lại thì chắc chắn là không có gì sẽ bù được đâu! Nhưng ai nấy cũng đều mong một ngày hòa bình thanh thản làm ăn, vui sống! Dân địa phương thì chưa đầy ba trăm nóc gia, nhưng dân sinh hoạt thì rất đông: Đa số là lính nhà bếp, họ ra chợ này để mua thực phẩm tiếp tế cho đơn vị mình, cho nên cũng khá tấp nập. Ôn ào nhất, vui nhộn nhất vẫn là các quán sinh tố và quán nhậu.

Địa điểm gầy sòng dĩ nhiên vẫn là quán Đất Đò. Cả bọn kéo ghế ngồi xong, Thời là người đầu tiên gọi một kết 33! Minh nói với Điền:

- Điền, chú biết là đơn vị cắm trại trăm phần trăm, nhưng bây giờ khá rảnh, tôi liêu mạng cho anh 3 ngày phép về thăm vợ mới sanh! Còn Lộc thì phải chờ khi Điền trở về, rồi mới tới phiên!

Điền ngơ ngàng nhìn Minh, đôi môi mấp máy, cuối cùng chỉ buông ra được lời cảm ơn, rồi ngồi thừ ra đó! Trong lúc Minh lôi ra ba tờ giấy phép trống để điền chi tiết, Thời cũng lên tiếng giải thích:

- Đây là giấy phép lậu! Ông Minh ký cho chú 3 tờ, mỗi tờ chỉ có giá trị 1 ngày thôi! Vì quyền hạn của sĩ quan tiền sát không được ký quá 24 giờ! Hết ngày nào, xé bỏ ngày đó! Nếu gặp Quân Cảnh sư đoàn, thì không nên trình giấy phép cho tụi nó. Bị lộ tẩy đó! Nghe chưa?

- Dạ, em biết!

- Đ. m. Khi được phép thì hiền lắm hả?

Điền cười gượng, áp ứng hỏi Minh:

- Ông thầy! Vậy ai mang đồ ăn...

- Chú không cần lo! Có gì tôi xin bên bộ binh một người!

Xếp ba tờ giấy phép vô túi xong, Điền ngơ lờ:

- Vậy thì... em đi liền bây giờ được không, vì phải xuống tới Cần Giuộc, Long An lặn?

- Ủ! Chú đi được rồi!

Không cần uống bia, Điền bước nhanh ra cửa, không quên dặn dò Lộc:

- Ê Lộc! Thuốc hút ông thầy hết rồi! Nhớ mua nghe!

Minh nhìn theo Điền, cũng thấy cảm giác vui vui dâng trong lòng! Cũng vừa lúc thấy toán trinh sát của thượng sĩ Lâm trở tới, Minh hét to từ bên trong:

- Ê Lâm! Lâm.... Vô đây!

Lâm chụp chai bia đưa lên miệng dùng răng khui nghe tiếng béc khô khan! Anh im lặng rót vào chai, nghiêng ly đổ một chút xuống nền đất, rồi đưa lên miệng tu một hơi dài... cho đến khi cạn đáy! Gương mặt anh thật

trầm lắng, như cố dấu đi niềm xúc động đau thương. Thờì chưa biết chuyện, lên tiếng hỏi:

- Sao buồn vậy ông bạn!

Lâm sùng sờ sờ đôi mắt to lên... Nhưng chợt thấy alphe trên cổ áo Thờì, và nhận ra đây cũng là thầy pháo, nên anh hạ giọng:

- Dạ... Toán tụi tôi đêm qua đụng độ... một năm, một ngôi

Không ai ngờ, Lâm chợt gục xuống bàn, đầu kê lên đôi tay đang khoanh lại mà khóc nức nở! Đôi vai anh rung bần bật theo từng cơn thốn thức! Mọi người im lặng, chia sẻ nỗi đau mắt mát mát cùng anh! Minh ngồi kế bên, cũng âm thầm nghẹn ngào, không biết nói gì, chỉ còn đưa tay xoa nhẹ lên lưng bạn mình mà ray rức!

- Khi loạt pháo đầu tiên nổ giữa lòng sông, tụi em thấy rõ ràng là chiếc ghe tụi nó xé bung từng mảnh... Em vừa báo cáo xin pháo thêm, thì bỗng tụi nó từ sau lưng tràn tới! Tụi em không ngờ chuyện đó, nên không kịp phản ứng. Thằng Vinh vừa: Đ.M. tụi nó đánh lén thì lãnh nguyên băng AK.... Em chỉ kịp kêu thằng em kế: Phải lấy xác về! Rồi liên lạc với 85 (mật danh của Hải) chờ lệnh! Rồi chừng 10 phút sau, thằng Phi bị thương ở chân! Tụi nó bắn rát quá! Có lẽ hơn hai đại đội vừa bắn vừa hô xung phong... Tụi em chịu không nổi, đành phải tấ rút lui!.. Hu..hu... Vì cái chân gãy lật lia lật lọi, thằng Phi kêu em cất bỏ, để cõng nó cho dễ... chớ không thì chết cả toán... Anh biết không... chân nó chỉ còn bầy nhày miếng da dính tòn teng vào thân mà thôi! Trời ạ ... vai em cõng, tay em cầm cái chân của nó mà chạy băng rừng... cuối cùng em làm mất hồi nào không hay! Hai anh biết không, thằng Phi vừa xong án sáu tháng Lao Công Đào Binh, vừa được phục hồi khoảng hai tháng nay thôi... huhu...

Tất cả vẫn lặng im! Không ai biết ai đang nghĩ gì!

(Anh Phi ạ! Những dòng bút ký này viết đến đây là nó đang đắm ãa nhuộm nước mắt tôi đó! Có những sự hy sinh cao cả để bảo toàn mạng sống cho đồng đội, anh đã không do dự quyết ãnh! Có những hình ảnh hào hùng cang trường, anh không cần ãnh cao để tuyên dương, vậy mà anh ã chấp nhận!... Nhưng trong lòng chúng tôi, trong lòng dân tộc ... anh ãnh là một anh hùng vô danh! Hy sinh cho tổ quốc, ã là một trách nhiệm tối thượng! Can trường trước kẻ thù, ã là bản chất chính nghĩa của một người lính VNCH! Nếu anh còn sống, nếu ai biết ãnh được tin tức của anh Phi trong trận Rạch Bắp ãnh đầu tiên này ... xin vui lòng cho YDI biết)